

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku II Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Marta Radziwon

Protokolant : Katarzyna Puhacz

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r. w Białymstoku

na rozprawie

z wniosku W. G. (1)

z udziałem S. G.

o podział majątku wspólnego

postanawia :

I. Ustalić, iż w skład majątku wspólnego W. G. (1) i S. G. wchodzi :

1) nieruchomości stanowiąca odrębną własność lokalu mieszkalnego nr (...), w budynku położonym w B. przy ulicy (...), o powierzchni 39,70 m², wraz z przynależną piwnicą nr 45, dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta Nr (...) wraz z prawem współwłasności udziału 397/158.296 części działki, na której położony jest dom wielomieszkaniowy oraz części budynku i urządzeń, które nie służą do użytku właścicieli lokali, dla której to nieruchomości wspólnej w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta Nr (...), o wartości 130.717 zł.,

2) samochód osobowy marki V. (...), o nr rejestracyjnym (...), z 1993 r., nr VIN (...), o wartości 1.600 zł.,

3) samochód osobowy marki O. (...), o nr rejestracyjnym (...), z 1997 r., nr VIN (...), o wartości 3.600 zł.,

4) nakłady na działkę nr (...) znajdującą się w zasobach Rodzinnego O. Działkowego „27 L.” w B. o wartości 16.126,86 zł.;

II. Umorzyć postępowanie w zakresie dokonania podziału ruchomości;

III. Oddalić wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym;

IV. Ustalić, iż S. G. poniósł z majątku osobistego na majątek wspólny wydatek w wysokości 1.226,21 zł., w pozostałym zakresie wnioski zainteresowanych o rozliczenie nakładów z majątków osobistych na wspólny oddalić;

V. Dokonać podziału majątku wspólnego W. G. (1) i S. G., w ten sposób, że:

1) przyznać W. G. (1), córce T. i M., prawo do nakładów opisanych szczegółowo w pkt. I. 4) niniejszego postanowienia,

2) przyznać S. G., synowi S. i J.:

a) własność nieruchomości lokalowej nr 45 w budynku położonym w B. przy ulicy (...), opisanej szczegółowo pkt. I. 1) niniejszego postanowienia,

b) własność samochodu osobowego V. (...) i O. (...), szczegółowo opisanych w pkt. I. 2) i 3) niniejszego postanowienia;

VI. Tytułem spłaty zasądzić od S. G. na rzecz W. G. (1) łączną kwotę 59.281,97 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) płatną w dwóch ratach:

1) pierwsza rata w wysokości 16.000 zł. (szesnaście tysięcy złotych) płatna w terminie w terminie 1 (jednego) miesiąca od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, z ustawowymi odsetkami w wysokości 8 % w stosunku rocznym, na wypadek uchybienia w terminie płatności,

2) druga rata w wysokości 43.281,97 zł. (czterdzieści trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) płatna w terminie w terminie 4 (czterech) miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, z ustawowymi odsetkami w wysokości 8 % w stosunku rocznym, na wypadek uchybienia w terminie płatności;

VII. Cofnąć wnioskodawczyni W. G. (1) częściowe zwolnienie od kosztów postępowania w zakresie opłaty i zaliczki na wydatki;

VIII. Nakazać pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Białymstoku z tytułu nieuiszczonej opłaty od wniosku i wydatków w sprawie tymczasowo pokrytych z sum Skarbu Państwa:

a) od S. G. kwotę 780,56 zł. (siedemset osiemdziesiąt złotych pięćdziesiąt sześć groszy),

b) od W. G. (1) kwotę 1.780,56 zł. (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt złotych pięćdziesiąt sześć groszy), którą to kwotę ściągnąć z roszczenia zasądzonego w pkt. VI. 1) niniejszego postanowienia;

IX. Stwierdzić, że zainteresowani w pozostałym zakresie ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt II Ns 1036/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni W. G. (1) wniosła o podział majątku wspólnego jej i uczestnika postępowania S. G.. Po ostatecznym sprecyzowaniu wniosku domagała się ustalenia, iż w skład majątku wspólnego stron postępowania wchodzi: nieruchomość stanowiąca odrębną własność lokalu mieszkalnego nr (...), w budynku położonym w B. przy ulicy (...), o powierzchni 39,70 m², wraz z przynależną piwnicą nr 45, dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta Nr (...) wraz z prawem współwłasności udziału 397/158.296 części działki, na której położony jest dom wielomieszkaniowy oraz części budynku i urządzeń, które nie służą do użytku właścicieli lokali, dla której to nieruchomości wspólnej w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta Nr (...), samochód osobowy marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), z 1997r. nr VIN (...), samochód osobowy marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) r., nr VIN (...) oraz nakłady na działkę nr (...) znajdującą się w zasobach Rodzinnego O. Działkowego „27 L.” w B.. Wnosiła o podział majątku wspólnego poprzez przyznanie na jej nakładów na działkę znajdującą się w zasobach Rodzinnego O. Działkowego, natomiast na własność uczestnika postępowania przyznanie nieruchomości stanowiącej odrębną własność lokalu mieszkalnego i samochodów osobowych, z jednoczesną spłatą na rzecz wnioskodawczyni (k.2-3 i k. 173).

Ponadto, zgłosiła dodatkowo do rozliczenia roszczenia procesowe:

1. Rozliczenie kwoty 30.000 zł. przeznaczonej na cenę zakupu lokalu mieszkalnego, jako nakładu z majątku osobistego wnioskodawczyni (darowizny od matki) na majątek wspólny,
2. Rozliczenie kwoty 15.000 zł. przeznaczonej na remont lokalu mieszkalnego, jako nakładu z majątku osobistego wnioskodawczyni (darowizny od matki),
3. Zasądzenie od uczestnika postępowania wynagrodzenia z tytułu wyłącznego korzystania z lokalu mieszkalnego (k.173).

Uczestnik postępowania popierał wnioski o podział majątku wspólnego. Ostatecznie popierał również wskazany przez wnioskodawczynię sposób podziału majątku wspólnego (k.35-36 i k. 173). Nie uznał natomiast żądań wnioskodawczyni wymienionych w powyżej opisanych punktach 1-3 (k.173). Domagał się także ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Z głosił dodatkowo do rozliczenia roszczenia procesowe:

1. Rozliczenie kwoty 50.000 zł. przeznaczonej na cenę zakupu lokalu mieszkalnego, jako nakładu z majątku osobistego uczestnika na majątek wspólny (darowizny otrzymanej od brata tytułem spłaty z gospodarstwa rolnego po rodzicach),
2. Rozliczenia łącznej kwoty 1.651,88 zł. opłat czynszowych za lokal mieszkalny (k.173).

Wnioskodawczyni nie kwestionowała faktu, że uczestnik postępowania opłacał czynsz we wskazanym przez niego okresie. Podnosiła jednak, że w okresie tym nie zamieszkiwała we wspólnym mieszkaniu i w związku z tym nie powinna uczestniczyć w opłatach. Wnosiła o oddalenie roszczenia. Wnosiła także o oddalenie żądania uczestnika o rozliczenie kwoty 50.000 zł. (k.173).

Początkowo wnioskodawczyni wniosła również o ustalenie, że w skład majątku wspólnego jej i uczestnika postępowania wchodzi ruchomości stanowiące wyposażenie lokalu mieszkalnego oraz garaż typu „blaszak” (k.2-3) i o podział w/w rzeczy, co popierał uczestnik postępowania. Ostatecznie jednak pełnomocnicy stron zgodnie cofnęli wniosek w tym zakresie wskazując, iż zainteresowani dokonali pozasądowego podziału (k.172).

Pełnomocnicy stron na rozprawie w dniu 21 października 2015r. wyrazili zgodne stanowisko na temat terminu uiszczenia pierwszej raty spłaty w kwocie 16.000 zł. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia w niniejszej sprawie. Pozostałą kwotę uczestnik zobowiązał się spłacić po następnych 3 miesiącach. Na co pełnomocnik wnioskodawczyni wyraził zgodę (k.180).

Sąd ustalił, co następuje :

W. G. (1) i S. G. zawarli związek małżeński w dniu 21 września 1991r.. Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 27 listopada 2013r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 1285/13 rozwiązał przez rozwód związek małżeński stron. Wyrok rozwodowy uprawomocnił się w dniu 19 grudnia 2013 roku. (odpis wyroku – k. 4).

W skład majątku wspólnego stron postępowania wchodzi nieruchomość nabyta w dniu 21 października 1997r., stanowiąca odrębną własność lokalu mieszkalnego nr (...), w budynku położonym w B. przy ulicy (...), o powierzchni 39,70 m², wraz z przynależną piwnicą nr 45, dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta Nr (...) wraz z prawem współwłasności udziału 397/158.296 części działki, na której położony jest dom wielomieszkaniowy oraz części budynku i urządzeń, które nie służą do użytku właścicieli lokali, dla której to nieruchomości wspólnej w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta Nr (...) (akt notarialny k. 6-7, odpis KW – k.8-10v.; okoliczność bezsporna – k. 2-3 i k. 35-35).

Wartość powyższej nieruchomości według stanu na dzień 19 grudnia 2013 roku i cen aktualnych wynosi 130.717 złotych (opinie biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości J. J. – k. 118-152 i k. 168).

W skład majątku wspólnego stron wchodzi także: samochód osobowy marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), z 1997r. nr VIN (...) zarejestrowany na S. G. i samochód osobowy marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) r., nr VIN (...), także zarejestrowany na uczestnika (okoliczność bezsporna, zaświadczenie Urzędu Miejskiego w B. k.16). Wartość pojazdu marki O. (...) według stanu na dzień 19.12.2013r. i cen aktualnych wynosi 3.600 zł., natomiast pojazdu marki V. (...) – 1.600 zł. (opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego T. W. k. 102-105).

W dniu 24 czerwca 1999r. Zarząd (...) przydzielił stronom działkę nr (...) znajdującą się w zasobach Rodzinnego O. Działkowego „27 L.” w B.. W trakcie trwania wspólności majątkowej strony poniosły nakłady na ww. działkę (okoliczność bezsporna, wypis z rejestru członków (...) Związku (...) k. 11). Wartość nakładów jest równa 16.126,86 zł. (opinia biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości J. J. – k. 118-152).

Strony postępowania w równym stopniu przyczyniły się do powstania wspólnego majątku (zeznania stron k. 179-180, częściowe zeznania świadków K. G. (1) k.178-179 i M. G. k.174, zaświadczenia lekarskie k. 177, 175, pismo (...) Spółem w B. k. 176, świadectwa pracy k.62-63, zaświadczenie z PUP k.67, pismo z dnia 8.11.2005r. k. 68, certyfikaty z ukończonych kursów k. 70-75, protokół oględzin lekarskich i opinia sądowo-psychiatryczna k. 74-79).

Celem nabycia nieruchomości stanowiącej odrębną własność lokalu mieszkalnego nr (...), w budynku położonym w B. przy ulicy (...) strony m.in. otrzymały wspólnie darowizny od rodziny wnioskodawczyni i uczestnika postępowania (zeznania świadków i zeznania stron k. 173-174, 178-180).

Wnioskodawczyni wyprowadziła się ze wspólnego mieszkania w dniu 4 kwietnia 2013r. (okoliczność bezsporna, k.61).

Uczestnik postępowania poniósł z majątku osobistego na majątek wspólny wydatki związane z czynszem za przedmiotowy lokal mieszkalny w kwocie 1.226,21 złotych (okoliczność bezsporna k. 173, potwierdzenia wpłat k. 40-42).

Sąd zwążył, co następuje :

Z uwagi na to, iż wspólność majątkowa małżeńska małżonków ustała po zmianie przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17.06.2004r. o zmianie ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 162, poz. 1691), do podziału majątku wspólnego, do zwrotu ewentualnych nakładów i wydatków poczynionych na ten majątek z majątku osobistego bądź z majątku wspólnego na majątek osobisty, stosuje się obecne przepisy. O tym, co wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków, a co w skład ich majątku osobistego decyduje zatem przepis art. 31 k.r.o. i art. 33 k.r.o. Z przepisu art. 31 k.r.o. wynika domniemanie przynależności danego składnika majątkowego do majątku wspólnego. Zaliczenie danego przedmiotu do majątku osobistego jest wyjątkiem od reguły, wymagającym każdorazowego udowodnienia.

Zgodnie z art. 31§1 kro z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Z akt sprawy nie wynika, aby przed datą 19 grudnia 2013 roku małżonkowie zawarli umowę majątkową – rozszerzającą, ograniczającą albo ustanawiającą rozdzielność majątkową. W związku z powyższym od dnia 21 września 1991 roku powstała między W. G. (1) i S. G. wspólność ustawowa, która ustała z dniem uprawomocnienia się orzeczenia rozwodowego tj. z dniem 19 grudnia 2013 roku.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było, iż w skład majątku wspólnego stron postępowania wchodzi opisana w stanie faktycznym nieruchomość, stanowiąca odrębną własność lokalu mieszkalnego, dwa samochody osobowe oraz nakład dokonany na działkę znajdującą się w zasobach Rodzinnego O. Działkowego „27 L.” w B. (k. 108-111).

Wartość nieruchomości według stanu na dzień ustania małżeńskiej wspólności majątkowej i cen aktualnych została ustalona przez Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości J. J. z dnia 25 kwietnia 2015r.. Biegły oszacował, że wartość ta wynosi 130.717 zł. (118-152).

Co prawda pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł zarzuty do powyżej opinii (k.162), biegły odpowiedział na nie wyczerpująco w piśmie z dnia 24 czerwca 2015r. (k.168) i opinia, po jej uzupełnieniu, nie była ostatecznie kwestionowana.

W ocenie Sądu ustalenia wypływające z opinii biegłego sądowego zasługują na uwzględnienie w całości. Opinia została sporządzona w sposób przejrzysty i dokładny. Biegły w całości omówił i uzasadnił swoje wyliczenia, opierając się na posiadanych wiadomościach specjalnych i zawodowym doświadczeniu. Wnioski końcowe opinii są, więc miarodajne dla dokonania ustaleń w sprawie.

Poza sporem pozostawało także, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi samochód osobowy marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), z 1997r. nr VIN (...) o wartości 3.600 zł. i samochód osobowy marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) r., nr VIN (...) o wartości 1.600 zł.. Wartość pojazdów Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego T. W. (k. 102-105). Brak było podstaw by przyjąć, że wnioski wskazane przez biegłego w opinii obciążone są błędami lub nieścisłościami niepozwalającymi na oparcie się o opinię przy rozstrzygnięciu sprawy. Również strony nie kwestionowały wyliczeń biegłego.

Bezspornym było także, iż w trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej W. G. (1) i S. G. ponieśli nakłady na działkę nr (...) znajdującą się w zasobach Rodzinnego O. Działkowego „27 L.” w B.. Określenie wartości ww. nakładów Sąd zlecił biegłemu sądowemu z zakresu szacowania nieruchomości J. J.. Biegły po dokonaniu oględzin przedmiotowej działki, w opinii z dnia 25 kwietnia 2015r. stwierdził, że został poczyniony nakład na działkę w postaci wybudowania budynku – domku działkowego murowanego o powierzchni zabudowy 24,68m² o wartości 14.566 zł.. Wartość dokonanych nasadzeń opiniujący oszacował na kwotę 1.560,86 zł.. Wartość łączna nakładów określił więc na kwotę 16.126,86 zł. (k.118-152).

Zainteresowani nie wnosili zastrzeżeń do opinii, również Sąd kierując się poziomem wiedzy biegłego, podstawami teoretycznymi opinii, sposobem motywowania i stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków, doszedł do przekonania o konieczności uznania jej za wiarygodny dowód w sprawie.

Wysokość udziałów stron w majątku wspólnym była w sprawie kwestią sporną i w tym zakresie przeprowadzono postępowanie dowodowe.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 43 § 1 kro oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Stosownie do § 2 wskazanego przepisu, każdy z małżonków może żądać, aby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każde z nich przyczyniło się do powstania tego majątku. Żądający ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym musi wskazać jednak, że za ustaleniem nierównych udziałów przemawiają ważne powody. Tak, więc możliwość ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym uzależniona jest od łącznego zaistnienia dwóch przesłanek: 1) istnienia ważnych powodów i 2) przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego w różnym stopniu. Według doktryny i orzecznictwa przez „ważne powody” rozumie się takie okoliczności, które oceniane z punktu widzenia zasad współżycia społecznego przemawiają za nie przyznawaniem jednemu z małżonków korzyści z tej części majątku wspólnego, do powstania, której małżonek ten nie przyczynił się. Przy ocenie istnienia „ważnych powodów” należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli (post. SN z dnia 05.10.1974 r., III CRN 190/74, nie publ.). Ważnymi powodami są względy natury etycznej, które sprawiają, że w danych okolicznościach równość udziałów małżonków w majątku wspólnym wyraźnie kolidowałaby z zasadami współżycia społecznego. O stopniu tego przyczynienia się nie decyduje wyłącznie wysokość zarobków lub innych dochodów osiągniętych przez małżonków, wykorzystanych na zaspokojenie potrzeb rodziny. Dla jego określenia ma znaczenie, czy posiadanymi zasobami małżonkowie gospodarują racjonalnie, a w szczególności,

czy lekkomyślnie ich nie trwonią. Ważne powody ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym zachodzą nie w każdym wypadku faktycznej nierówności przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz przede wszystkim w tych wypadkach, gdy małżonek, przeciwko któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczynia się do powstania dorobku stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych (post. SN z dnia 26.11.1973 r., III CRN 227/73, OSNCP 1974, nr 11, poz. 189).

Żądanie ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym jest uzasadnione wówczas, gdy małżonkowi, przeciwko któremu skierowane jest to żądanie, można postawić zarzut niewypełniania ciężących na nim z mocy art. 27 krio obowiązków. Prawidłowe zaspokajanie potrzeb rodziny wymaga oczywiście stworzenia i pomnożenia majątku wspólnego. O stopniu przyczynienia się do powstania tego majątku nie decyduje jednak wyłącznie wysokość zarobków osiąganych przez małżonków lub też fakt pracy zarobkowej tylko jednego z małżonków, bowiem przyczynianie się do zaspokajania potrzeb rodziny może polegać także na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym. Ta forma wypełnienia wskazanego obowiązku jest równoznaczna z finansowym zaspokajaniem potrzeb rodziny, wobec czego małżonkowi, który dba o dobro założonej rodziny właśnie poprzez osobiste starania w wychowaniu dzieci, czy też utrzymaniu gospodarstwa domowego nie można postawić zarzutu uchybienia normie z art. 27 krio, co uzasadnia oddalenie skierowanego przeciwko niemu wniosku o ustalenie nierównych udziałów.

Uczestnik postępowania wskazywał, że przyczynił się w 70 % do powstania tego majątku, natomiast wnioskodawczyni jedynie w 30% (k. 43). Swoje żądanie argumentował tym, że wnioskodawczyni nigdy nie pracowała zarobkowo i nie dążyła do uzyskania zatrudnienia. Tylko wynagrodzenie za pracę uczestnika postępowania przynosiło dochody, które powiększały wartość majątku wspólnego małżonków (k.36). Wnioskodawczyni domagała się oddalenia powyższego żądania (k. 173).

Na mocy art. 6 k.c. ciężar udowodnienia przesłanek warunkujących ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym byłych małżonków spoczywał na uczestniku jako osobie, która wywodziła z tego określone skutki prawne. Materiał dowodowy zaproponowany przez uczestnika nie pozwolił jednak na stwierdzenie, że sprostął on temu obowiązkowi i wykazał, że przyczynił się do powstania majątku wspólnego w stopniu większym aniżeli wnioskodawczyni. Co więcej zeznania stron, załączone przez wnioskodawczynię dowody z dokumentów oraz zeznania przesłuchanych w sprawie świadków dają podstawę do jednoznacznego stwierdzenia, że małżonkowie w równym stopniu przyczynili się do powstania majątku wspólnego.

Z ustaleń Sądu wynika, że nieprawdziwe są twierdzenia uczestnika, który wskazywał, że wnioskodawczyni nigdy nie pracowała zarobkowo. W. G. (1) w trakcie trwania wspólności majątkowej - od dnia 29 listopada 1991r. do dnia 9 listopada 2005r. była zatrudniona w (...) (...) w B. (k.62-63). Umowa o pracę została co prawda rozwiązana, jednak z uwagi na długotrwałą nieobecność spowodowaną chorobą (k.68). Wnioskodawczyni od 2003 roku przewlekłe choruje na astmę oskrzelową (k. 75 i 178v). Niewątpliwie zarobki uczestnika postępowania były wyższe. Wnioskodawczyni bowiem od 2005r. nie pracowała. Od grudnia 2005r. W. G. (2) posiada status osoby bezrobotnej (k.66-67). Uczestnik postępowania natomiast pracował oraz dodatkowo, sezonowo wyjeżdżał do pracy w Niemczech (zeznania wnioskodawczyni 00:31:53 k. 179 i 00:39:51 k. 179v., zeznania świadka K. G. (2) 00:21:09 k. 178 v.). Jak jednak wskazano powyżej o stopniu przyczynienia się do powstania majątku wspólnego nie decyduje wyłącznie wysokość zarobków lub innych dochodów osiąganych przez małżonków, wykorzystanych na zaspokojenie potrzeb rodziny. Ze spójnych, zeznań stron oraz świadków wynika, że w okresie pozostawania bez pracy wnioskodawczyni opiekowała się dwójką dzieci stron, prała, robiła zakupy, gotowała, dbała o wspólne mieszkanie (zeznania wnioskodawczyni 00:31:53 k. 179, zeznania świadka M. G. k.174, zeznania świadka K. G. (2) 00:20:22, k. 178v., częściowo zeznania uczestnika 00:59:07 k. 180). W. G. (1) przyczyniała się więc do zaspokajania potrzeb rodziny osobistymi staraniami o wychowanie dzieci i pracą we wspólnym gospodarstwie domowym. Materiał dowodowy wskazuje, że obowiązków tych nie zaniedbywała. Ponadto uczestnik postępowania akceptował taki właśnie podział ról w małżeństwie. Poza tym wnioskodawczyni w lipcu i sierpniu 2007r. ukończyła kursy przygotowujące ją do innych zawodów (k.70-73). Z powodu dolegliwości chorobowych nie jest jednak w stanie znaleźć pracy (zeznania wnioskodawczyni k. 179v.). Z pewnością, więc nieprawdziwe są twierdzenia uczestnika, który wskazywał, że wnioskodawczyni celowo nie

podejmowała pracy, tej okoliczności nie udowodnił. Załączone przez W. G. (1) zaświadczenia o ukończonych kursach wskazują, że wnioskodawczyni czyniła kroki ku znalezieniu pracy, rozwijała się w kierunku dodatkowych szkoleń i wykonywania innego zawodu. Niewątpliwie uczestnik był osobą, która na pewnym etapie małżeństwa głównie finansował potrzeby rodziny, ale jest oczywiste że w czasie wykonywania pracy, w tym, w okresie wyjazdów za granicę, angażując się w prace zarobkową poza domem w ogóle nie uczestniczył w opiece nad dziećmi lub pracy w gospodarstwie domowym. Z tego tytułu nie można jednak postawić mu zarzutu braku dbałości o rodzinę. Sytuacja majątkowa wielu rodzin powoduje dokonywanie właśnie takich wyborów, w tym nawet kilkutygodniowej lub wielomiesięcznej nieobecności jednego z małżonków w domu, celem pozyskania środków na utrzymanie rodziny. W tym czasie zatem gdy jeden z małżonków dba o zabezpieczenie strony finansowej i bezpośrednio osobiście nie może angażować się w bieżące problemy domu i dzieci, dba o to drugi z małżonków i choć nie wykonuje pracy zarobkowej, to bezpośrednio i osobiście sprawuje opiekę nad dziećmi i dba o gospodarstwo domowe. Z takiego podziału ról nie można jednak wywodzić, iż jeden z małżonków ma mniejszy udział w majątku wspólnym. W tej też sytuacji nie bez znaczenia jest stan zdrowia wnioskodawczyni. O ile nie eliminuje jej całkowicie z rynku pracy to jednak doświadczenie życiowe jednoznacznie wskazuje, iż każda dysfunkcja zdrowotna ogranicza znalezienie pracy zwłaszcza obecnie gdy konkurencja na tym rynku jest znaczna a trudność w znalezieniu pracy dotyczy także osób w pełni zdrowych.

Reasumując, w niniejszej sprawie nie można mówić, iż uczestnik w wyższym stopniu przyczynił się do powstania majątku wspólnego i należało oddalić wniosek S. G. o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym małżonków.

Art. 45 k.r.o. podkreśla odrębność majątku wspólnego i majątków osobistych małżonków oraz reguluje obowiązek rozliczenia w sytuacji przepływu środków z jednego majątku do drugiego. Zgodnie z powyższą regulacją każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Na powyższych zasadach następuje również rozliczenie w sytuacji, gdy dług jednego z małżonków został zaspokojony z majątku wspólnego.

W myśl art. 207kc pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości ich udziałów; w taki samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

Należy przy tym wskazać, zgadzając się z poglądem Sądy Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z 01.12.2011 r. (I CSK 78/11, LEX nr 1129066), że „(...) Rozstrzygnięcie o tych roszczeniach wymienionych w art. 686 k.p.c. nie należy do istoty postępowania działowego (o podział majątku wspólnego), lecz następuje przy okazji tego postępowania, w celu ostatecznego zakończenia wszystkich kwestii wiążących się z działem spadku (podziałem majątku wspólnego) - między spadkobiercami (byłymi małżonkami); sam fakt rozpoznania roszczeń z tytułu poczynionych nakładów na majątek objęty wspólnością w postępowaniu nieprocesowym, nie uzasadnia stosowania do reguł rządzących rozstrzygnięciem tych roszczeń zasad odmiennych od tych, jakie rządzą rozstrzygnięciem tych roszczeń w procesie.(,,,). Warto też wskazać, iż żądanie rozliczenia wydatków i nakładów tak jak roszczenia procesowe, winny być dokładnie określone i o nich Sąd orzeka wyłącznie na wniosek, którym jest związany – por. postanowienia Sądu Najwyższego z 04.04.2012 r. (I CSK 323/11, LEX nr 1164719). Wydatki i nakłady dokonane z majątku osobistego na wspólny nie podlegają rozliczeniu z urzędu. A zatem strona która taki wniosek formułuje winna udowodnić fakty, które wykazuje, wysokość i same okoliczności dokonania nakładów i wydatków.

Wnioskodawczyni domagała się rozliczenia darowizn, jakie otrzymała od matki do majątku osobistego, tj. kwoty 30.000 złotych przeznaczonej na zakup lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) w B. oraz kwoty 15.000 zł na remont przedmiotowego lokalu. Uczestnik kwestionował te żądania. Twierdził jednocześnie, że to on na zakup lokalu mieszkalnego przeznaczył kwotę 50.000 zł. otrzymaną od brata jako darowiznę do majątku osobistego i wnosił o rozliczenie tej kwoty. Powyższemu sprzeciwiała się natomiast wnioskodawczyni.

Zarówno żądania wnioskodawczynie, jak i uczestnika postępowania nie zasługiwały na uwzględnienie. Przede wszystkim należy raz jeszcze podkreślić, iż każda ze stron winna udowodnić zgłaszane do rozliczenia roszczenia procesowe. Jeśli zatem chodzi o sprecyzowane przez zainteresowanych kwoty to ich wysokość nie została w sposób przekonujący wykazana w toku postępowania dowodowego. Świadkowie zawnioskowani przez uczestników tj. matka wnioskodawczynie i brat uczestnika potwierdzili ich wersje, co zostało wzajemnie zakwestionowane i na gruncie materiału dowodowego nie sposób zweryfikować tych twierdzeń brak bowiem innych obiektywnych dowodów, iż właśnie takie kwoty zostały małżonkom przekazane. Zeznający w/w świadkowie nie mogą być ocenieni jako wiarygodny materiał dowodowy. Każdy z tych świadków wspierał jedynie wersje osoby bliskiej, chcąc jedynie uprawdopodobnić stanowisko strony postępowania, która ich zawnioskowała. Co do zasady Sąd zatem uznał, iż w okresie planowanego zakupu mieszkania i w momencie samej transakcji małżeństwo funkcjonowało prawidłowo i niewątpliwie mogła mieć miejsce pomoc finansowa ze strony obu rodzin małżonków. Doświadczenie życiowe wskazuje bowiem, iż w takiej sytuacji niejednokrotnie najbliżsi mobilizują się, aby wspomóc finansowo rodzinę w zabezpieczeniu potrzeb mieszkaniowych, ale jakie faktycznie kwoty zostały przekazane nie zostało w sprawie w sposób bezsprzeczny udowodnione. Przekazywanie gotówki bez potwierdzenia transakcji pismem lub bez pośrednictwa operacji bankowej jest po wielu latach trudne do udowodnienia i w tej sprawie w ocenie Sądu strony temu nie sprostały, nie przedstawiły bowiem innych obiektywnych dowodów w jakiej wysokości pomoc finansowa miała miejsce. W sprawie mamy bowiem do czynienia z klasyczną sytuacją „słowo przeciwko słowu” stron i dwóch świadków. A zatem, aby takie wersje zweryfikować należy ocenić inny obiektywny dowód a taki nie został przez zainteresowanych przedstawiony w toku postępowania. Dodatkowo nie przekonały Sądu twierdzenia świadków, iż darowizny te były skierowane do majątków osobistych małżonków. W ocenie Sądu zeznania świadków wynikały jedynie ze wspierania stanowisk stron, powstały na potrzeby niniejszego postępowania i kreowane były w oparciu o negatywne relacje między stronami. Nie ma bowiem dowodów, że w momencie przekazywania darowizn, pieniądze były kierowane do majątków osobistych. Ponadto darczyńcy w swoich zeznaniach wskazywali, że przekazane kwoty były przeznaczone na zakup wspólnego mieszkania małżonków, a więc zabezpieczającego ich potrzeby mieszkaniowe i stworzonej przez nich rodziny. M. G. zeznała „ porozmawialiśmy z mężem i zapadła decyzja, że trzeba dać, bo kto im da (...) nie wiem co oni między sobą z pieniędzmi zrobili” (k.174). Świadek K. G. (3) podawał natomiast „... ojciec chciał dla mojego brata spłatę (...) ojciec dążył do tego, aby kupili mieszkanie...” (k.178v.). Powyższe zeznania świadków potwierdzają, że darowizny jeśli w jakiejś kwocie były przekazane to raczej do majątku wspólnego małżonków. A głównym zamiarem darczyńców było przekazanie kwot nie tyle jednoznacznie którejs z stron co na konkretny cel - zakup mieszkania. W ocenie Sądu to dzisiejsza konfliktowa sytuacja między stronami determinuje wersje o przekazaniu pieniędzy jedynie jednemu z małżonków. Darowiznę jednak należy oceniać z punktu widzenia momentu przekazania pieniędzy i wobec braku innych dowodów, analizować ją na gruncie ówczesnych relacji a nie dzisiejszego konfliktu. Tak więc zdaniem Sądu nawet jeśli pomoc finansowa miała miejsce to była nakierowana nie tyle do konkretnej osoby ale na cel – zakup mieszkania. Materiał dowodowy nie wskazuje bezsprzecznie, aby którykolwiek z darczyńców wyraźnie zmanifestował osobę obdarowanego.

Reasumując, wnioskodawczynie i uczestnik postępowania nie udowodnili (zgodnie z art. 6 k.c.), aby w/w darowizny zostały poczynione do ich majątków osobistych i w jakich niewątpliwych kwotach były przekazane. Dowody zaproponowane przez strony nie dały możliwości jednoznacznego zweryfikowania sformułowanych wniosków w tym zakresie. Tak więc zostały one oddalone.

Uczestnik postępowania domagał się rozliczenie poniesionego przez niego po ustaniu wspólności majątkowej wydatku związanego z uiszczaniem czynszu za lokal mieszkalny przy ulicy (...) w B.. Wykazał, iż tytułem tychże opłat uiszczył kwotę 1.651,88 złotych. Jako dowód przedstawił potwierdzenia dokonania wpłat na kwoty 425,67 zł., 592,21 zł., 213,63 zł. i 420,34 zł. (k.40-43). Wnioskodawczynie nie kwestionowała faktu ponoszenia przez byłego małżonka tych stałych opłat czynszowych. Podniosła jednak, iż żądanie uczestnika jest bezpodstawne, albowiem nie zamieszkuje ona w przedmiotowym mieszkaniu (k.173).

Twierdzenia wnioskodawczynie w przedmiotowym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie, bowiem opłaty czynszowe są opłatami o charakterze stałym. Obowiązek ich ponoszenia nie ma związku z korzystaniem z lokalu,

którego one dotyczą. Nie wynikają z faktu zamieszkania określonej osoby w danym mieszkaniu. Ponośzone były przez uczestnika w interesie obojga małżonków, aby nie powstało zadłużenie wspólnej nieruchomości. Nawet bowiem gdyby nikt w mieszkaniu nie mieszkał opłaty czynszowe współwłaściciele i tak muszą ponosić. Ich brak doprowadziłby do zadłużenia i byłby to dług wspólny.

Sąd zatem uwzględnił żądanie uczestnika dotyczące rozliczenia, ale jedynie kwoty 1.226,21 złotych, tytułem uiszczonych przez niego po ustaniu wspólności majątkowej stałych opłat czynszowych. Nie uwzględnił kwoty 425,67 zł. (k.39). W zakresie tej kwoty z dowodu wpłaty jedynie wynikało, iż w/w kwota jest opłatą czynszu za grudzień 2013 r., ale z załączonego potwierdzenia wpłaty nie wynika w jakiej dacie wpłata została uiszczona, czy było to po 19 grudnia 2013 r. Ta data determinuje bowiem rozliczenie wydatków z majątku osobistego. Wcześniej bowiem czyli przed datą ustania wspólności (data prawomocnego wyroku rozwodowego) trwała jeszcze wspólność ustawowa.

Wnioskodawczyni domagała się natomiast zasądzenie od uczestnika postępowania wynagrodzenia z tytułu wyłącznego korzystania z lokalu mieszkalnego (k.173). Wskazać należy, że każdy właściciel lokalu ma prawo do bezpośredniego korzystania z nieruchomości wspólnej, co oznacza, że może korzystać z całej nieruchomości wspólnej. Równolegle identyczne uprawnienia przysługują pozostałym współwłaścicielom. W tym układzie uprawnienie każdego z właścicieli lokalu splata się z jego obowiązkiem poszanowania analogicznych praw pozostałych właścicieli lokali. Uprawnienie do współkorzystania z nieruchomości wspólnej jest ograniczone jedynie poprzez identyczne uprawnienia pozostałych współwłaścicieli. Ustawodawca nakazuje tu "pogodzić" wzajemne uprawnienia (i obowiązki) wszystkich współwłaścicieli (uzasadnienie wyroku SA w Szczecinie z dnia 8 listopada 2012 roku, sygn. akt I A Ca 587/12, LEX nr 124862). Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 maja 2006 roku, sygn. akt III CZP 9/06, LEX nr 180649, współwłaściciel, który z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli korzysta z nieruchomości wspólnej, jest zobowiązany do rozliczenia uzyskanych z tego tytułu korzyści. Taka sytuacja ma miejsce, gdy wykracza ona poza granice korzystania „uprawnionego”. Jak stwierdził zaś Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 marca 2013 roku, sygn. akt III CZP 88/12, LEX nr 136841, współwłaściciel może domagać się od pozostałych współwłaścicieli korzystających z rzeczy wspólnej z naruszeniem art. 206 k.c. w sposób wyłączający jego współposiadanie, wynagrodzenia za korzystanie z tej rzeczy na podstawie art. 224 § 2 k.c. lub art. 225 k.c. To wyłączenie, czy też pozbawienie ze współposiadania musi mieć jednak charakter bezprawny.

W niniejszej sprawie brak było podstaw, aby uwzględnić żądanie wnioskodawczyni o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za korzystanie przez uczestnika z mieszkania, albowiem nie można mówić, iż uczestnik korzystał z lokalu mieszkalnego, bez bezprawnie, tytułu prawnego (art. 224 § 2 k.c. lub art. 225 k.c.). S. G. zgodnie z art. 206 k.c. posiadał uprawnienie do korzystania z całości w/w nieruchomości. Wynagrodzenia od współwłaściciela można dochodzić jedynie, gdy pozbawienie współposiadania miało charakter bezprawny. W niniejszej sprawie zaś taka bezprawność nie zaistniała. W. G. (1) podjęła decyzję o wyprowadzeniu się z mieszkania przy ulicy (...), do czego doszło po kłótni z mężem (zeznania wnioskodawczyni 00:44:18 k. 179v., zeznania uczestnika (...):07 k. 180). W świetle tych twierdzeń, nie można mówić, iż została naruszona norma z art. 206 k.c. Przy tym wnioskodawczyni nie udowodniła bezprawności w działaniu uczestnika a to na niej jako osoby formułującej ten wniosek spoczywał ciężar dowodu. Brak także obiektywnie udowodnionych jakichkolwiek okoliczności, które wskazywałyby, iż wnioskodawczyni bezskutecznie podejmowała jakiegokolwiek próby odzyskania współposiadania nieruchomości a działanie uczestnika uniemożliwiało jej wprowadzenie się do mieszkania. Dodatkowo należy wskazać, iż kwota zgłoszona do rozliczenia z tego tytułu czyli 6.800 zł. (k.60) nie została w żaden sposób udowodniona, a w tym zakresie ciężar dowodu także spoczywał na wnioskodawczyni skoro uczestnik wnosił o oddalenie tego wniosku.

Przechodząc do kwestii związanych z podziałem majątku wspólnego małżonków, podkreślić należy, iż w tej sytuacji znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy o zniesieniu współwłasności w częściach ułamkowych tj. 210-221 kc. Stosuje się tu bowiem przepisy o dziale spadku (art. 46 kro). Zatem wobec dalszego odesłania (z art. 1035 kc) stosujemy tu odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych.

Zgodnie z art. 210 zd. 1 kc każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności. Do zniesienia współwłasności w częściach ułamkowych znajdują zastosowanie przepisy art. 210-221 kc. O wyborze sposobu

zniesienia współwłasności rozstrzyga sąd, chociaż jest zobowiązany zasięgać stanowiska zainteresowanych, a w razie zgodnego wniosku jest związany stanowiskiem współwłaścicieli (art. 622 § 2 k.p.c.), chyba, że sprzeciwia się on prawu i zasadom współżycia społecznego lub narusza w sposób rażący interesy osób uprawnionych (art. 622 § 2 kpc). Zniesienie współwłasności może nastąpić z zastosowaniem różnorodnych „sposobów” technicznych likwidacji stosunku współwłasności. W samym kodeksie cywilnym (art. 211-212) oraz w kodeksie postępowania cywilnego (art. 621-625) wyróżniono i uregulowano - na użytek postępowania sądowego - trzy sposoby zniesienia współwłasności, a mianowicie podział rzeczy wspólnej, przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli, sprzedaż rzeczy wspólnej. Wskazane uszeregowanie sposobów zniesienia współwłasności świadczy o wyraźnej preferencji ustawodawcy. Bez wątplenia traktuje on jako pierwszorzędną sposób podziału rzeczy wspólnej (art. 211 k.c.). W dalszej kolejności aprobejuje przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli (art. 212 § 2 in principio k.c.). Ostatecznością jest zaś sprzedaż rzeczy wspólnej (art. 212 § 2 in fine k.c.).

W przedmiotowej sprawie ostatecznie bezspornym było, iż na rzecz uczestnika mająją zostać przyznane:

- nieruchomość o wartości 130.717 zł., stanowiąca odrębną własność lokalu mieszkalnego nr (...), w budynku położonym w B. przy ulicy (...), o powierzchni 39,70 m², wraz z przynależną piwnicą nr 45, dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta Nr (...) wraz z prawem współwłasności udziału 397/158.296 części działki, na której położony jest dom wielomieszkaniowy oraz części budynku i urządzeń, które nie służą do użytku właścicieli lokali, dla której to nieruchomości wspólnej w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta Nr (...),
- samochód osobowy marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), z 1997r. nr VIN (...) o wartości 3.600 zł.,
- samochód osobowy marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) r., nr VIN (...) o wartości 1.600 zł.

Natomiast na rzecz wnioskodawczyni nakłady na działkę nr (...) znajdującą się w zasobach Rodzinnego O. Działkowego „27 L.” w B. o wartości 16.126,86 zł.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie V sentencji postanowienia.

Stosownie do art. 212 § 1 i § 2 kc, jeżeli zniesienie współwłasności następuje na mocy orzeczenia Sądu przez podział rzeczy lub też przyznanie jej jednemu ze współwłaścicieli, to jednocześnie nakładany jest obowiązek dopłaty celem wyrównania wartości przysługującego udziału, bądź też spłaty pozostałych. Tak więc współwłaściciel, któremu nie przyznano własności rzeczy wspólnej uprawniony jest z mocy ustawy do żądania spłaty stanowiącej równowartość całego swojego udziału lub jeżeli w ramach podziału przyznano część rzeczy nieodzwoiercedlającą w pełni wartości udziału, to wartość tę należy wyrównać poprzez dopłaty pieniężne.

Łączna wartość majątku wspólnego stron postępowania wyniosła 152.043,86 zł.

130.717 zł. + 1.600 zł. + 3.600 zł. + 16.126,86 zł = 152.043,86 zł

lokal mieszkalny sam. V. (...) sam. O. (...) nakład na działkę

Stronom postępowania w majątku wspólnym przysługują udziały o wartości po 76.021,93 zł. (152.043,86 zł : 2)

Uczestnik postępowania otrzymał na skutek podziału, majątek o łącznej wartości 135.917 zł.:

130.717 zł. + 1.600 zł. + 3.600 zł. = 135.917 zł.

lokal mieszkalny sam. V. (...) sam. O. (...)

Wnioskodawczyni otrzymała na skutek podziału majątek o łącznej wartości 16.126,896 zł.:

16.126,86 zł. (nakład na działkę nr (...) znajdującą się w zasobach ROD)

Wobec powyższego, uczestnik winien uiścić na rzecz wnioskodawczyni dopłatę w kwocie 59.895,07 zł., bowiem otrzymała majątek przewyższający wartość jej udział w majątku wspólnym:

76.021,93 zł. - 16.126,86 zł. = 59.895,07 zł.

wartość 1/2 udziału składniki otrzymane dopłata od uczestnika

w majątku wspólnym przez wnioskodawczynię na rzecz wnioskodawczyni

Powyższą dopłatę należało jednak pomniejszyć o połowę poniesionego przez uczestnika na majątek wspólny wydatku - czyli wnioskodawczyni winna zapłacić uczestnikowi połowę wartości uiszczanego przez niego czynszu:

1.226,21 zł. : 2 = 613,10 zł.

czynsz wpłacony dopłata od wnioskodawczyni

przez uczestnika dla uczestnika

Ostatecznie więc dopłata od uczestnika dla wnioskodawczyni wynosi **59.281,97 zł.**

76.021,93 zł. - 16.126,86 zł. - 613,10 zł. = 59.281,97 zł.

wartość 1/2 udziału składniki otrzymane zwrot wydatku dopłata od uczestnika

w majątku wspólnym przez wnioskodawczynię dla uczestnika dla wnioskodawczyni

Sąd zasądził powyższą kwotę od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni płatną w dwóch ratach: pierwsza rata w wysokości 16.000 zł. (szesnaście tysięcy złotych) płatna w terminie w terminie 1 (jednego) miesiąca od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, z ustawowymi odsetkami w wysokości 8 % w stosunku rocznym, na wypadek uchybienia w terminie płatności. Druga rata w wysokości 43.281,97 zł. (czterdzieści trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) płatna w terminie w terminie 4 (czterech) miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, z ustawowymi odsetkami w wysokości 8 % w stosunku rocznym, na wypadek uchybienia w terminie płatności. Termin spłaty był zgodny z wnioskiem pełnomocników stron (k.180). Sam uczestnik zadeklarował płatność kwoty 16.000 zł. w terminie miesiąca i po tym w terminie kolejnych trzech miesięcy (czyli czterech od daty początkowej) pozostałej kwoty. Ponadto uwzględniając wysokość spłaty, termin jest względnie krótki. Nie było więc podstaw, aby nie uwzględnić przedmiotowego żądania.

Początkowo wnioskodawczyni wносиła o ustalenie, że w skład majątku wspólnego jej i uczestnika postępowania wchodzi ruchomości stanowiące wyposażenie lokalu mieszkalnego oraz garaż typu „blaszak” (k.2-3) i o podział ww. rzeczy, co popierał uczestnik postępowania. Ostatecznie jednak pełnomocnicy stron zgodnie cofnęli wniosek wskazując, iż zainteresowani dokonali w tym zakresie pozasądowego podziału (k.172). Sąd uznał, że taka czynność nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego, ani też nie zmierza do obejścia prawa, a tym samym jest ona ważna i skuteczna w świetle art. 203 § 4 k.p.c w zw. z art., 13 § 2 k.p.c.. Z uwagi na powyższe postępowanie w ww. zakresie należało umorzyć stosownie do art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c..

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punktach I - VI sentencji na mocy art. 43 krio, art. 45 § 1 krio, art. 46 krio w zw. z art. 1035 kc i nast. i art. 210-212 kc w zw. z art. 567 kpc w zw. z art. 688 kpc w zw. z art. 618 kpc.

Orzekając o kosztach sądowych Sąd uznał, że strony powinny w nich partycypować w częściach równych, są to bowiem ich udziały w majątku wspólnym i udziały te odzwierciedlają ich stopień zainteresowania rozstrzygnięciem sprawy. Jeśli chodzi zaś o wysokość kosztów to łącznie wyniosły one 3.561,12 zł. (opłata od wniosku 1.000 zł., 319,70 zł., 2.241,42 zł.- opinie biegłych). Każda ze stron zobowiązana jest więc do zapłaty połowy w/w kwoty tj. 1.780,56 zł.

Wnioskodawca uiścił zaliczkę na opinie biegłych w kwocie 1.000 zł (k.92), tak więc należało nakazać pobrać od wnioskodawcy nieuiszczone opłaty i wydatki w kwocie brakującej 780,56 zł. (1.780,56 zł. – 1.000 zł.).

Sąd w punkcie VII postanowienia cofnął W. G. (1) udzielone postanowieniem z dnia 17 marca 2014 roku zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty (k.24), uznając, iż ustaly okoliczności uzasadniają wcześniejsze częściowe zwolnienie od kosztów. Przede wszystkim wnioskodawczyni otrzyma dopłatę finansową a więc jej sytuacja finansowa ulegnie znacznej poprawie i będzie już miała wystarczające fundusze, aby zapłacić brakujące koszty sądowe - art. 110 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). W związku z powyższym nakazano pobrać od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.780,56 zł., bowiem w toku sprawy nie uiszczala żadnych kwot na poczet kosztów postępowania.

W pozostałym zakresie, m. in. kosztów zastępstwa procesowego zainteresowani ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie, zgodnie z dyspozycją art. 510 § 1 k.p.c.- o powyższym orzeczono punkcie IX postanowienia.